

1. ΘΥΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΚΡΙΑΡΙ ΤΗΣ ΔΡΑΚΟΛΙΜΝΗΣ

Εκεί μέσα οι τσελιγκάδες το Χειμώνα, τοσο Καλοκαίρι. Έβαζαν τα στείρα. Αυτά που δεν αρμέγονταν. Τα αρνιά, τα ζούρια, τα κριάρια και τ' άφηναν εκεί. Ήπιναν νερό και ήφερναν γύρα. Όταν ήρθε ο καιρός, είχε δράκο μέσα η λίμνη, στοιχειό, στοιχειό του νερού. Και ήταν μαύρο. Στοιχειό κριάρι. Όταν ζήτησαν τα πρόβατα κριάρι, να μαρκαληθούν να ζευγαρωθούν ντε, σαν να τα κάλεσε αυτός ή αυτά αυτόν και πετάχτηκε απ' το νερό και ρίχτηκε. Του λέγαν ζήτα τα πρόβατα. Και ρίχτηκε μαρκάλισε πέντε, δέκα, είκοσι, τριάντα όσα μπόρεσε και ρίχτηκε πάλι στο νερό. Έφγε. Που να καταλάβουν οι τσελιγκάδες τώρα. Αυτά αφού μαρκαλήθηκαν ήφερναν γύρα. Τα μάσαν το χειμώνα, τα πήγαν στο λιβάδι. Στο χειμωνιάτικο. Ήρθε ο καιρός για να γεννάν. Όσα ήταν απ' τα κριάρια τα δικά τους ήταν εκείνα, μα αρχίνηκαν διαφορετικό γέννο, μαύρα αρνιά. Μωρέ τι είναι τούτα δω; Σημείο. Όμοιαζαν του δράκου, δρακόλιμνη. Μαύρα αρνιά και διαφορετικά. Ναι μεν γεννούσαν, είχαν το νόημα με τέσσερα πόδια να παν να βυζάζουν, αλλά μαύρα, διακριτικά. Έμειναν περίεργοι οι τζομπαναραίοι. Μωρέ δεν είναι καλό αυτό το σημάδ ή κάνα θαύμα. Που να ξέρουν ότι βγήκε ο δράκος από κάτω; Κάτι σημάδι, ή θα χάσουμε τα πρόβατα ή θα χαθούμε, τέτοιο σημάδι. Γιατί τότες ο άνθρωπος μόλις έβλεπε κάνα σημάδι, φυσικό σημάδι, ωχ θα χαθεί εκείνο το κομμάτι. Είχαν και τέτοια νοήματα. Και έβγαινε.

Όταν σφάζαμε κανά σφαχτό ανοίγαμε τον πλάτη και έγγραφε μέσα. Έγραφε μέσα. Στη μέρα μου. Εκεί θα πάει έτσι, εκεί θα πάει έτσι. Όσοι γνώριζαν ήλεγαν και για το κράτος. Όσοι γνώριζαν πιο λίγο, εδώ είχαν το σπίτι κι ήλεγαν για το σπίτι. Θα πάει καλά ή θα χαθεί; Ο πλάτης. Έτσι φανερώνονταν και κάποια άλλα σημάδια εκείνα τα χρόνια.

Όταν πήγαν το Καλοκαίρι πάλι, τα κράτησαν αυτά δεν τα σφάζαν, για να δουν τι σημάδι θα βγάλει, τι νόημα έχει αυτό το γένος. Όταν βγήκαν απάνω το Καλοκαίρι, τ' απόλυκαν πάλι όλα μαζί εκεί. Αυτό βήκε ξανά. Έλειπε ο τζομπάνος ολοένα, μόναχα, έκανε νόημα αυτό σαν βήλιαγμα σαν αυτό και σαν να τα κάλεσε πάησαν όλα μέσα, στη λίμνη. Χάθηκαν. Που να καταλάβουν αυτοί; Χάθηκαν μέσα. Και μπορεί να χε διαμέσο.. Γιατί αυτό έχει ιστορία, ότι επικοινωνούσε με το Σμόλικα. Έχει φλέβα. Χάθηκαν αυτοί, έρχονται αυτοί, βλέπουν ότι χάθηκε το σημείο. Τότες κατάλαβαν αυτοί, ότι ήταν κριάρι δρακόλιμνο και μέσα. Και το βγάλαν Δρακόλιμνη.

Ήταν ο δράκος που είχε τριάντα σαράντα μαρκαλημένα και τα πήρε πάλι μέσα, χώνεψαν.

2. ΘΡΥΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΡΑΚΟΥΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΔΡΑΚΟΛΙΜΝΩΝ

Και αυτός ο δράκος, επειδή είναι ακόμα μια λίμνη σε αρκετή απόσταση, περνάει κάτω και βγαίνει στο Σμόλικά. Και από ότι έχω εγώ ιστορία, δεν μπορώ να καταλάβω, ότι αυτά τα δυο, δράκος από κει, δράκος από δω και έρχονται καμιά φορά, μπουριούνται. Πως μπουριούνται τα κριάρια καμιά φορά, ποιος θα νικήσει. Ετούτος από δω τον νικούσε εκείνον και γύριζε πάλι πίσω εκείνος ο δράκος. Και γιατί τον νικούσε; Τούτος ήταν από πέτρα φτιαγμένος, γιατί η δρακόλιμνη όλο πέτρα έχει μέσα. Και έχουν αυτή την ιστορία.

3. ΘΡΥΛΟΣ ΓΙΑ ΘΕΟΣΗΜΙΑ ΣΤΗ ΔΡΑΚΟΛΙΜΝΗ ΕΠΙ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Και όταν θέλησαν, επί Τουρκίας να παν να το τρυπήσουν, ο Τούρκος και είπε να το κατηβάσει να περάσει στο μαναστήρι κάτω, να κατηβεί στο Αώο, να λειτουργάει η δρακόλιμνη. Κρεμάστηκαν ένα τ' άλλο στο γκρεμό από δω ψηλά, κρεμάστηκαν στα μισά όσο έφτανε. Ήταν έτοιμοι με τα εργαλεία, σκαμπάνια να το χτυπήσουν. Και τι; Από τι μολογάν, εγώ δεν ήμαν εκεί. Πως ήρθε ένα σύννεφο, κατά πολύ βαρύ και να αρχινάει να ρίχνει χαλάζι, μια τρικυμία. Εκείνη την ώρα που ετοιμάζονταν αυτοί να τρυπήσουν. Τότες, ο Τούρκος είπε «Αλάχ», στον Αλάχ πιστεύουν, έχουν και αυτοί θρησκεία, στον θεό. Ανθρώποι του θεού είναι και αυτοί. Τότες κατάλαβαν ότι δεν είμαστε καλά εδώ, είναι σημάδι του θεού αυτό. Πάμε να φύγουμε. Και δεν το τρύπησαν, τ' άφκαν.

Αρχείο Αλέξης_ Σέρρας2.WAV(μόνο ήχος)

[00:03:43- 00:04:46]

Ανήλιο- Προσήλιο

Ήτανε από το προσήλιο με εκεί που δεν το βλέπει ο ήλιος, φώναζε το εκεί που δεν το βλέπει ο ήλιος, είχε χιόνι ακόμα, από το προσήλιο εκεί που το βλέπε, είχε φύγει το χιόνι και είχε βγάλει λουλούδια. Αρχίνηκε το, εκείνος από το ανήλιο, το έδαφος

από το ανήλιο να φωνάζει κατά το προσήλιο: « Α, χαρά σε σένα, εγώ έχω χιόνι ακόμα λέει, εσένα γίνηκαν τα λουλούδια, χαίρεσαι το έδαφός σου, χαίρεσαι το έδαφός σου και τ' απαντάει εκείνος: « Μην στενοχωριέσαι, θα να' ρθει η σειρά και εσένα, όταν εμένα έρθει ο Αύγουστος, θα στεγνώσουν αυτά τα πράσινα, λέει, θα τα κάψει. Εσύ θα βγάλεις τα δικά σου λουλούδια, τότε που φέγουν τα χιόνια και έχει αυτός παίρει ανάσα, θα σ' έρθει η σειρά και μην βιάζεσαι να τα δεις όλα μαζωμένα. Το καθένα έρχεται με τη σειρά του».